

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Øyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 3.

Den 1. November 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af **Ældste Orson Pratt,**

afholdt i Salt Lake City den 13de Juli 1873.

Vi have i denne Formiddag hørt nogle fortræffelige Lærdomme angaaende Frelsningéplanen — Lærdomme, som i enhver Henseende staa i Overensstemmelse med den Plan, der aabenbaredes i gamle Dage. Det er Sandhed, som Taleren bemærkede, at de samme Midler afstedkomme de samme Virkninger, det vil sige, naar de virke under lige Omstændigheder. Jeg for mit Vedkommende kan ikke se nogen Forskjel mellem de Omstændigheder, som omgiver os, og de, som omgav Folket i Jesu og Apostlenes Dage.

Vi ere saldne Skabninger, det samme være de; vi ere meget ufuldkomne Bæsener og behøve Frelse, det samme var tilfælde med Hensyn til dem; vi have Syge blandt os, og saa havde de. Dengang besalede Gud Hænder-paalæggelse for de Syges Helbredelse; hvorfor fulde ikke vi i samme Øjemed

praktisere det samme Princip idag? Vilde ikke Haandspaalæggelse for de Syges Helbredelse være ligesaa anvendelig nu som i de Dage? Hvori bestaar Forskjellen? Gives der ikke ligesaa mange Syge nu som dengang? Naar Forholdene sammenlignes mellem det nulevende og dalevende Folk, kan ingen Grund ansøres, hvorfor disse Gaver skulle tilbageholdes fra os, som nu leve.

Berden siger, at det var nødvendig for Gud at bevise sin Kraft ved at helbrede de Syge og paa forskjellige andre Maader for at overbevise Jordens Indvaanere angaaende Frelsningéplanen, som var dem tilbuddt. Hvorfor ikke ogsaa overbevise Jordens Indvaanere i vore Dage? Er dette ikke ligesaa nødvendig nu som dengang? Er ikke en Sjæl ligesaa kostbar for Gud i vor Tid som i de Dage? Dersom det dengang var nødvendig at fordrive Vantroen ved Miral-

ler, hvorfør have vi ikke det samme behov nu? Dette er et Spørgsmål, værd at undersøge. Vi lære, at Mirakler i Fordum Dage blevne udførte ifolge Menneskenes Børns Tro. Dog vi ville maaße faa høre vor Nutids lærde Gejstlige forlynde, at jo større Vantroen er, jo større Mirakler udfordres der for at fordrive den. Men lad os undersøge, hvorledes Herren gik tilværks og udførte sine Undergjerninger, medens han vandrede paa Jordens.

Vi læse i den hellige Skrift, at Frelseren ved en vis Lejlighed kom til sin egen Fødebys, blandt sine Nabover og Bekjendte, og at han, grundet paa deres Vantro, ikke kunde udføre ret mange Mirakler dér. Hvilen Skade, at ikke Frelseren havde nogle af Nutidens lærde Theologer til at belyse sig! De vilde uden Tvivl have sagt ham, at han, ifolge den fremherskende Vantro i Nabostabet og blandt hans Bekjendte, maaatte udføre kraftigere Undergjerninger dér end paa andre Steder. Dette vilde have været i Overensstemmelse med de nulevende Theologers Idér. Men i gamle Dage virkede Kristus blandt Folket ifolge deres Tro; og jo større Vantroen var, jo mindre Mirakler udførte han blandt dem.

Vi forstaa, at de samme Principer hersede længe før Jesus kom paa Jordens. Frelseren bevidner selv, at i Profeten Elise Dage vare der en stor Mængde Spedalste i Israel. I vide, at dette var en meget ondartet Syge eller Plage, og at Folket folgelig vilde være meget glade ved at blive helbredede for den. Men ingen af dem, siger Jesus, bleve helbredede i Elise Dage, med Undtagelse af en Mand, som ikke var af Israel, men en Fremmed, nemlig Syrenen Naaman. Hvad var Aarsagen til dette? En og alene deres Vantro. Hvad bragte Syrenen Naaman til at tro? Han fattede

Lid til, hvad en jodisk Pige sagde, der var tagen tilhænge af den syriske Armé og bragt til et fjern Land. Hun sagde ved en vis Lejlighed til sin Frue: „Alt! var min Herre for den Profets Ansigt, som er i Samaria, da fulde han stille ham af med hans Spedalskab.“ Hun syntes at have Tro; og da dette kom for hendes Herres Øren, tog han med sig store Rigdomme og drog ud i den specielle Hensigt at se denne Israels Profet.

Da han kom til den Egn i Palæstina, hvor Profeten levede, fremstillede han sig først for Kongen; men denne som i en stor Grad var fyldt med Vantroens Vand, antog, at Naaman var kommen for at sege Krig med ham. „Er jeg Gud,“ sagde han, „at jeg fulde kunne udføre denne Gjerning!“ Herren aabenbaredes til sin Ejener, Profeten, om denne Mands Komme og i hvilken Hensigt, han var kommen.

„Saa kom Naaman med sine Heste og sin Bogn og stod for Elise Hus' Dor.“ Men Elisa, istedesfor at være høflig mod ham og byde ham velkommen til sit Hus, lod ham vide ved et Sendebud, at han kunde to sig syv Gange i Jordans Flod, og da fulde han blive helbredet. En saadan Modtagelse og et saadant Maad syntes ikke at hue Naaman. Han forventede maaße, da han havde rejst en lang Vej, ledsgaget af Pragt og store Gaver, at Profeten fulde vist ham stor Erbodighed, men da ikke dette stede, udbrød han i Brede: „Gre ikke Vandene i Syria ligesaa gode som Vandene i Israel?“ Derpaa vendte han om og drog bort med Forbitrelse.

Dog en af hans Ejener sagde til ham: „Min Fader! Dersom Profeten havde forlangt en stor Ting af Dig, vilde Du ikke da have udført den? hvormeget mere, naar han sagde til Dig: to Dig og bliv ren!“ Naaman sagde: „Jeg

antog, at Profeten vilde kommet ud til mig, lagt sine Hænder paa mit Hoved og uddrevet Spedalscheden, saa jeg der ved kunde blevet helbredet, men istedet herfor, har han beslægt mig, at to mig syv Gange i Jordan, og sendt disse Ord med et Bud, uden selv at se mig." Dog tilsidst blev han bevæget af sin Ejener til at gjøre som Profeten havde sagt. Han gik og toede sig syv Gange i Jordan, og øjeblikkelig blev hans Kjød rent som et lille Barns. Alle Spedalste i Israel forbleve i deres Blage, men denne Fremmede blev helbredet og ren.

Hvad var Aarsagen til denne Partisched; Hvorfor blev der ikke i denne Henseende udført nogle underfulde Mirakler i Israel? Enne og alene grundet paa deres Vantro. „Men," siger den Gejstlige idag — " jo større Vantro, jo større Nødvendighed for Mirakler, og som Folge heraf, burde Profeten, for at faa den udryddet, have helbredet alle de Spedalste i Israel." Ikke desmindre, Herren hylder sin egen Fremgangsmaade, og om han finder en vantro Generation, onster han ikke at tilfredsstille deres kjøelige Nysgjerrighed, men foretrækker at udvise sin Kraft for dem, som ere ydmige og sagtmødige af Hjertet. Han har handlet saaledes, ikke alene i Jesu og Apostlenes Dage, men i alle Udelinger; og Kræften er blevet udvist i Forhold til Menneskenes Tro.

Med Hensyn til Profetiens Gave, tro Mange, at denne kun var nødvendig forud i de mørke Tidsalderne, og naar Evangeliet var oprettet paa Jorden, og store Kræfter og Tegn vistes, vilde der ikke behøves flere Profetier, Abenbaringer osv., og til Bevis herpaa ansore de Pauli Ord eller blot en Del af dem. I det 13de Kap., første Brev til Korintherne siger Paulus: „Men enten det er profetiske Gaver, de skulle affastes, eller

Tungemaal, de skulle ophøre, eller Kundstab, den skal affastes." Profeti og Tungemaal skulle affastes. „Nu," siger den lærde Gejstlige, „her er et ligefremt og klart Vidnesbyrd for, at disse Gaver kun vare bestemte for de tidligere Tidsalderne, og at de skulle affastes og ophøre." Men hvorfor kunne de ikke ogsaa ansore de følgende Vers? Hvorfor forlade en halv Sætning eller Mening? Hvorfor ikke ansore det Hele og udfinde, naar disse Mirakler, saasom Profeti, Tungemaal, Helbredelse af de Syge osv. skulle ophøre? Dersom de Lære vilde løse lidt mer, vilde de blive belysendt med Tiden og Omstændighederne, naar dette skulle finde Sted. Thi Paulus siger i det følgende Vers: „Vi forstaa i stykkevis og profetere i stykkevis; men naar det Fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkevis affastes — — Thi nu se vi ved et Spejl, i en mørk Tale, men da skulle vi se Ansigt til Ansigt; nu hjender jeg i stykkevis, men da skal jeg erkende, ligesom jeg og er hjendt." Her er det tydelig forudsagt, i hvilken Periode Profeti, Helbredelse, Tungemaal osv. skulle ophøre. Disse Gaver ville affastes, naar det Fuldkomne kommer. Med andre Ord: De ville ophøre, naar Guds Kirke skal have vundet Sejer og er fuldkommen, naar den ikke behøver flere Profeter, naar den skal være fri for Syge (thi naar alle dens Medlemmer ere udodelige, vil der ingen Syge være at helbrede, hvis Aarsag Helbredelses-Gaven vil ophøre), naar Alle skulle tale ét Sprog — det rene Sprog, som tales af Englene, og som skal gjenskænkes til Jorden, og naar der som Folge heraf ikke behøves nogen af disse Gaver. Men indtil Fuldkommehedens Dag kommer, ville alle disse Ting være nødvendige.

Dette er i Overensstemmelse med, hvad Paulus siger i sit fjerde Kapitel til

Epheserne. Dér meddeler han, at de mirakuløse Gaver og Kræfter, som Jesus gav, da han opfor til det Høje og bortførte Hanger, vare givne i et føregent Øjemed. Han bestilkede Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Gaver og Kræfter; og alt var givet i en vis Hensigt. Men hvori bestod denne Hensigt? Deri, at de Hellige skulle blive fuldkommengjorte.

„Jeg vil spørge Præsterne i disse Dage: behøve Menneskene i denne Tidsalder at fuldkommengjøres? Eller ere de allerede fuldkomne nok til at komme i Faderens Nærværelse? Hvis de behøve mere Fuldkommengjørelse, hvilket Enhver maa tilstaa, da er det ogsaa af væsentlig Nødvendighed, at de have Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere til at lede sig. „Ja,” siger En, „jeg vil tilstaa, at Evangelister, Hyrder og Lærere behøves; og vi have heller ikke affskaffet dem, thi de virke i Mængde blandt os, men vi tro ikke paa Apostle og Profeter.“ Hvorsor ikke? Siger ikke Apostle i det samme Vers, at Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere vare givne, da Jesus opfor til det Høje, for de Helliges Fuldkommengjørelse? Hvorfør gjøre I saa Afskillelse mellem dem og paastaa, at de to Førstnævnte ere unødvendige, medens de tre Sidstnævnte ere nødvendige? Hvad er Grunden til dette? For at stemme overens med denne Generations usornustige Fremgangsmaade og rette sig efter dens Traditioner. I have ingen Apostle, ingen Profeter og maa have et Slags Undstykning for deres Afskaffelse, og denne Undstykning er, at I have dem ikke behov nu. At bevise dette, er Eder umulig, thi det ligger udenfor Eders Evne. I besidde intet Bevis eller Vidnesbyrd, ved hvilke I kunne bekræfte en saadan Paastand. Mod alle de Vidnesbyrd, I kunne frem-

sette til Gunst for Eders Læresætninger, vil jeg ligesaa let kunne bevise, at Evangelister, Hyrder, Lærere, Bisstopper og andre Embedsmænd, som I have i Eders kristne Kirke, og paa hvilke I tro, ere unødvendige nu, som I kunne bevise, at Profeter og Apostle ere det. Der kan i denne Henseende ansøres ligesaa meget Vidnesbyrd for den ene som for den anden Paastand; dog, som en Kjendsgjerning, er der intet Bevis for en saadan Antagelse. Alle disse Mænd vare bestilkede til at bringe de Hellige til Fuldkommenhed, til at arbejde i Præstedommet og fortsætte hermed, indtil Fuldkommenhedens Dag oprundt; og idet I sige, at saadanne Mænd ere unødvendige, forkaste I ogsaa Præstedommet, og hvori bestaar saa Eders præstelige Betjening? De vare bestilkede, ikke alene for at administrere i Præstedommet, men ogsaa for at opbygge Kristi Legeme, hvilket er Kirken. Vor tag Apostlene, der ere inspirerede af Herren; vor tag Profeterne som forudsige de fremtidige Tildragelser; aafsl af de Ting, som Herren har bestemt for Opbyggelsen af hans Legeme — hans Kirke — og dette Legeme eller denne Kirke kan aldrig blive fuldkommen.

Paulus tilkjendegiver endvidere et andet Øjemed for disse Gavers Meddelelse; de skulle nemlig bringe de Hellige til Enhed i Troen, til Guds Sons Erfjendelse, til Mands Modenhed og til Kristi Fyldes vorne Alder. Afsaf disse Gaver, og hvorledes er saa Eders Tilstand? I ere stillede nojagtig i Lighed med, hvad Paulus siger i det derpaa følgende Vers — „omtumlede som Bolger og omdrevne af ethvert Lærdomsvejr, ved Menneskernes Spil, ved Trædshed og Forkørelsens Kunstigreb.“ Disse Gaver vare givne for at forebygge, at Menneskene skulle blive omtumlede af ethvert Lærdomsvejr. Forkast disse Gaver, nem-

lig Åabenbaring, Profeti og Mirakler, hvilke var de Hellige til del i gamle Dage, og Folkene ere utsatte for at blive omturnlede af enhver Lærdom, som lyder i deres Øren. Hvorsor? Fordi de i en saadan Stilling ville være aldeles be-herskede af Verdens forskellige og af-vegne Meninger. En Mand har sin Anstuelse, hvilken han søger at hævde ved sin Lærdom; en anden har en anden og modsat Anstuelse, hvilken han ogsaa søger at bevise, men endskjont ingen af dem ere inspirerede ved den Hellig-Aland eller besidde Profetiens eller Åabenbarings Gave, søger enhver af dem allige-vel at vinde Indsydelse over sine Med-mennesker og samler tilsammen en Del Folk, hvilke de bænkeude Kristi Kirke. Men Herren vil intet have at gjøre med dem. Han har aldrig bænket dem Kristi Kirke; han har aldrig talt til dem; aldrig sendt dem nogen Engel, aldrig sendt dem Syner, aldrig oprejst Profeter eller Apostle blandt dem, hvis Aarsag han, saalænge de ere i en saadan Tilstand, ikke vil have noget at gjøre med dem — de ere ikke hans Kirke, aldrig være, ej-heller ville blive, nedmindre de omvende sig til Faderen og annamme den Hellig-Aland, som ogsaa er Profetiens Aland. Den, som besidder Kristi Vidnesbyrd, be-sidder ogsaa Profetiens Aland. Paulus siger, at ingen Mand kan sige, at Kristus er Herre uden ved den Hellig-Aland. En Mand maa vide ved Traditionen, at Kristus er Herren, men han kan ikke have nogen fast Overbevisning herom, ned-mindre han har den Hellig-Aland, og da Vidnesbyret om Kristus er Profetiens Aland — gør det ham, som besidder det, til en Profet.

Dette er, hvad de Sidsle-Dages Hellige tro. Vi have intet nyt Evangelium at tilbyde Verden. Vi ere ud-gaaede, sendte af den Almæglige, for at

vidne mod de nye Evangelier, som ere indførte, og som have Guds frygtigheds Skin, men som fornegte den Kraft, som var et Særkjende paa Kirken i forдум Dage. Vi ere oprejste for at tale mod falske Lærdomme; vi ere utsendte i dette udtrykkelige Øjemed, saunt til frimodig at vidne mod den Ugudelighed og Ondstab, som hersker i den foregivne kristne Verden. Vort Budstab angaar ogsaa dem, der ikke have nogen Religion. Herren har befalet os at oploste vor Røst og ikke forfolge vort Vidnesbyrd mod al deres Bederskyggelighed og falske Lærdom, og denne Besaling have vi søgt at udføre uden at tage noget Hensyn til Menneskenes Gunst. Gud har ikke sendt os for at bække og krybe for Menneskenes Traditioner og falske Idér. Han har be-stillet os til at fremlægge et Vidnesbyrd mod deres Ugudelighed og Fordærvelse, som har Sæde i deres Midte, og som har været praktiseret blandt dem for mange Slægter i de høje Himles og Verdens Paasyn.

Vi forlynde for hele Verden, at der-som de ville omvende sig fra deres Synder, ydmige sig og blive i Lighed med Born, dersom de ville vende sig bort fra deres falske Lærdomme og tro paa Jesus af deres ganske Hjerte samt annamme hans Evangelium, skulle de ikke alene erhölde deres Synders Forladelse; men ogsaa den Hellig-Alands Gave tilligemed alle de Tegn, som være forsjættede de Gamle forдум, skulle følge dem. Enhver menneskelig Skabning i Verden vil nyde mere eller mindre af de Gaver, som Herren har forsjættet, dersom de ville ad-lyde Evangeliet. Hvis ikke Alle ere vel-agtige i dem, er det et Bevis for, at de ere Vanstroende; thi Jesus har sagt, at alle de Gaver skulle følge dem som tro, og herved mente han ikke Apostlene alene. Jeg vil ansøre hans Ord,

paa det S maa forstaa, at han mente alle Troende i hele Verden. Han sagde til de elleve Apostoler: „Gaar ud og lær alle Folk“ — mærk Eder dette „alle Folk“ — „den, som tror“ — det er: enhver Skabning i Verden, som tror — „og bliver dobt, skal blive salig, men den, som ikke tror, skal fordommes.“

Heri bestod Forstjellen. Mærk Eder nu den næste Forhættelse — „Og disse Tegn skulle følge dem, som tro“ — de skulle ikke følge blot nogle faa Individer i Jerusalem, ej heller Apostlene alene, til hvem han talte, men Alle, som troede, i hele Verden — „i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drinke Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“

Her er Maaden, paa hvilken enhver Person kan udfinde, hvorvidt han er en

Kristen eller ikke. Den hele saakaldte kristne Verden kan herved prove sig selv og lære at forstaa, om den tror paa Kristus. Dersom disse Tegn følge dem, da ere de Troende, i modsat Fald ere hverken de eller de Sidste-Dages Hellige af den rette Tro. Ingen af os ere sande Troende, medmindre disse Tegn følge os; thi Jesus forhættede dem til enhver Skabning paa Jordens, der vilde tro. Heraf henhører Forhættelsen til saavel de Nulevende som til de Henvedte. Og Herrens Brede vil komme over Jordens Indbaanere for deres Vantrøes Skyld, fordi de have forneget Gudsfrygtigheds Kraft, fordi de have forlæst Kraften af det gamle Evangelium og vendt sig til menneskelige Kærdomme, og fordi de paa en hyklerif — maa-
ste Nogle paa en oprigtig — Maade kalde sig selv Kristi Kirke og Troende. Skam over Verden, dersom den ikke gjør Ombendelse, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. November.

Nogle Ord til de Hellige.

Hvorledes er de Helliges Tilstand i Almindelighed? Vedre end noget andet Folks paa Jordens, svare vi. Ere da alle Samfundets Medlemmer gode? spørger En. Nej desværre! svare vi. Men naar der nu gives onde Mennesker blandt Eder, hvori bestaar saa Eders Fortrin fremfor andre Menigheder? spørge vore Medmennesker, I benævne Eder selv Hellige; I sige, at I, som Brodre og Søstre for Herren have sluttet Pagt med ham og efter leve hans Bud og Anordninger; I paastaa, at I have Samfund med Gud, at I have Profeter, Apostle og andre bemyndigede Mænd, som formedelst Aabenbaring fra Herren lede Eder, I sige Eder at være

bedre end noget andet Folk og at besidde Kristi sande Evangelium i Eders Midte, og alligevel, naar vi betragte Eders Fremgangsmaade, lære vi at forstaa, at mange af Eders Kirkes Medlemmer udføre daarlige Gjerninger og i det Hele taget vise et mindre godt Exempel. I tale om indbyrdes Kjærlighed, om Overbærenhed og en god Forstaelse, og alligevel hører man Enkelte blandt Eder være uenige og splidagtige. Dette kan ikke være noget godt Tegn paa et helligt Folk. Naar I leve saaledes, hvori bestaar saa Eders Hellighed, Eders sande Gudsdyrkelse og Eders Fortrin fremfor Verden, sige Nogle, som først undersøge de Sidste-Dages Helliges Tro og Lærdomme og derpaa deres Levevis og Handlemaade.

Vi svare til alt dette, at vor Lære er Jesu sande og usorslaktede Evangelium, at vi staa i Samfund med Gud, som formedelst sine bemyndigede Mænd har oprettet dette sit Rige paa Jordens i disse de sidste Dage, at vi som et Folk overholde Herrens Besalinger og leve i indbyrdes Kjærlighed, Enighed og god Forstaelse, og at dette er et Særljende paa, at vi uagtet vores Usuldkommenheder, ere Kristi Menighed. Men desværre! sige vi endnu engang, der findes Bulke blandt Faarene, raadne Fjæl blandt de gode, og Klinte blandt Hveden, dog, kan dette ansøres som Bevis for, at vor Menighed ikke er Kristi Kirke, at vi ikke ere Guds Folk eller at Enighed og Kjærlighed ikke ere herskende i vor Midte som et Samfund? Nej, aldeles ikke!

Hvis vores Medmennester ville tage de Enkeltes daarlige Exempel som Bevis for, at vi ikke ere Herrens Folk, da tro de ikke hverken paa Kristus eller paa hans Lærdomme; thi han siger, at Himmeriges Rige er ligt en Bod, som lastes i Havet, og samler af alle Slags Fjæl baade gode og raadne, men de gode skal samles i et Kar og de raadne udkastes. Saaledes skal det gaa til ved Verdens Ende (Matth. 13, 47). Atter ligner Frelseren Himmeriges Rige ved et Menneste, som saaede god Sæd i sin Åger, men hans Djænde kom om Natten og saaede Klinte i den, og begge Arter vedbleve at voxe til Hostens Tid, da blev Hveden samlet i Laden, men Klinten blev opbrændt. Guds Rige lignes ogsaa ved Haar og Bulke, som paa Dommens Dag vilde blive adskilte. Af disse Frelserens Liguelser forstaa vi, Sidste-Dages Hellige, at Guds Folk eller Kristi Menighed ikke udelukkende skal bestaa af Retfærdige alene. Og vi se med dyb Bedrovelse, at flere af dem, som bære Navn af Hellige i mange Retninger ikke vise, at de ere det i Ordets fulde Betydning. Enkelte Familier leve i indbyrdes Uenighed. Manden, som er Hovedet, er ligegyldig for Evangeliet, forsommer at holde Bon og viser et daarligt Exempel for Hustru og Born, hvilke aldeles tabe Agtelsen for ham og gjøre og lade som de ville. Bornene opvoxe i Vanartighed og Ulydighed, gjøre sig skyldige i skygge Vaner og gaa uanset Forældrenes Willie efter deres eget Hoved. Ægtefællerne leve i Splid og ere ligegyldige for deres Pligter; de tabe mere og mere Agtelsen og Kjærligheden for hinanden; den samme Indflydelse gjør sig gjældende hos Bornene; Guds Vand forlader dem; de ere til sidst i et fuldstændigt Morke; Djævelen har faaet Magt over dem; de begynde at udføre slette Handlinger, som de holde i Skul, og ved Hjælp af Satans Vand, istedetsfor Guds Vand, ere de istrand til med alt Hylleri at besmykke og bestyrke sig i deres Daarligheder og endda benævne sig selv Medlemmer blandt de Sidste-Dages Hellige.

Vore Medmennester se deres Fremgangsmaade, deres Hylleri og le af deres

pralende Paastand, at de besidde den sande Tro og ere Kristi Eftersigtere; thi de ere ofte, i Lighed med Fariseerne, de værste til at prale af deres mange gode Ærder. Tillsige hører man ofte Saadanne paa en vredagtig Maade nedrive deres Medbrødres og Søstres Karakter, men hvad vil Enden blive med dem? De ville ende i Lighed med Buksene, med de raadne Fisk og med Klinten. De mangle ikke Kundstab; de ville ingen Undsyldning have for Herren, men ville, dersom de ikke snart omvende sig og med dyb Anger og Ruelse fortryde deres for Herren mishagelige Fremgangsmaade, gaa til Fordærvelse.

Saadanne Individet staa som en Anstødssten for de Oprigtige, som ønske at undersøge Sandheden; de spørre Vejen for den Gode, der med Uskyt tænker, idet han ser deres slette Bandel: „Disse kunne aldrig være Hellige og deres Menighed kan ikke være af Kristus. Det vilde være Daarstab at føge efter Guds Rige blandt saadant et Foss.“

Be over dem, som leve saaledes, dersom de ikke gjøre hastig Omvendelse! Herren vil ikke have nogen Medlidenhed med dem; thi han har skænket dem Lys og Talenter, men de have forsømt at bruge disse Goder. De have seet Skjæven i deres Broders eller Søsters Øje, men glemt at uddrage Bjælken af deres eget.

Aflæg al Logn, al Bagtalelse, alt Fjendstab, al List og Undersundighed, al Misundelsse, al Bitterhed, Brede, Had og ond Følelse; thi vid, at Enhver skal svare for alle sine Gjerninger. I Mænd, vis Eder som Herrens Ejendere, opfyld Eders Pligter, lev i Kjærlighed og god Forstaelse med Eders Hustru og Born; vid, at I ere Hovedet, og at Ansvarret for en stor Del vil hvile paa Eder, om Eders Familie gaar til Fordærvelse. Dersom Eders Hustru gjør Fejl, saa er det Eders Pligt at formane hende, som den svagere Skabning, i al Kjærlighed. Gre Eders Born vanartige, da bør I straffe dem, ikke med raa og hensynsløs Strenghed, men med alvorlig Betenkdomhed. Og naar Hushaderen i al Bisdom irtschafter Bornene, bør ikke Moderen legge sig imellem eller yndes over dem for den Straf, der bliver dem tilbel, men bør heller formane dem til for Eftertiden at være gode og artige, paa det de maa undgaa deres Faders tugtende Haand.

Det er en Hustrues Pligt at lytte til sin Mandes Raad og Lærdomme. Og dersom Manden og Hustruen leve i Kjærlighed med hinanden og opfyldte og efterleve Herrens Love, ville Bornene efterfolge deres Exempel, og gjensidig Ugtelse og Kjærlighed vil herske i hele Familien. Saadanne ville have næsten et Paradiis her paa Jorden; de ville have Fred med Gud, og hans Land vil styrke dem i alle gode Forsætter; de ville bevare deres Lunge fra at udtale Svig og Bagtalelse; de ville vise deres Medmennesker et folgeværdigt Exempel; de ville være Fredsmæglere og sande Sidste-Dages Hellige, og hvad vil Enden blive med dem, naar denne korte Prøvestand er tilende? De ville, som Johannes siger, blive Konger og Præster hos Gud og opnaa en fuld Ophøjelse i hans herlige og celestiale Rige.

Brodre og Søstre! Vær forsigtige i Eders Handlemaade! Vær forsonlige, kjærlige og overbærende. Dersom Nogen bagtaler Eder, saa sog ikke at forsvare Eder ved at bagtale ham igjen; thi derved vise I, at ogsaa I ere Bagtalere og vinde intet i Ugtelse ligeoversor Eders Medmennesker, men vær heller højsindede og frimodige nok til ikke at tage noget Hensyn til Saadant, thi det vil nok blive aabenbaret i sin Tid. Og Guds Mishag vil komme over dem, som hensynsløst nedriver

sin Broders eller Søsters Karakter, om de end skulle have sejlet; thi det tilhører ikke os at være Dommere.

Opbyg hverandre og tal godt om hverandre, forsaavidt Sandheden tillader det, og vid, at med hvad Dom, vi domme, skulle vi ogsaa dommes. Den som vil have Del i Opstandelsens Morgen, maa afstaa fra alle onde Tølelser. Sæt de gode Naad og Lærdomme, I faa fra Lid til anden, i Udsørelse i Eders daglige Liv, og I ville føle Glæde og have Fred med Gud. Men vid, at Eders Bonner betyder intet for Herren, om I fremture i Daarlighed, og Straffen vil blive mange Gange værre for Eder end for dem, som gjøre det Onde i Uvidenhed. „Thi den Ejener, som ved sin Faders Billie, og ikke gjor derefter, skal faa mange Hug (Eul. 12, 47).

Korrespondance.

Brigham City, den 1ste Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Rædere Broder.

Siden min Hjemkomst har min Lid været ganse optagen, hvis Aarsag jeg har været hindret i efter Ønske at strife til Kjøbenhavn. Ikke desmindre, jeg antager, at Broder Peterson har vist mindre Forsommelse end mig i denne Henseende, og at han har givet Dem Underretning om vor lykkelige Ankomst til Odgen den 24de Juli om Morgenens.

Jeg var meget syg de sidste tre Dage paa Jernbanen, af hvilken Grund jeg hverken saa godt ud eller følte vel ved vor Ankomst. Dog alligevel, min Helbred har siden den Lid forbedret sig betydelig; og nu føler jeg, uagtet der i den senere Lid har været megen Sygdom i denne By, temmelig rast. Min Moder har været meget angreben, men begynder nu saa smaaat at komme sig.

Anders Sørensens Søster, som emigrerede fra Vest-Sjælland dette Aar, afgik igaar ved Doden hersteds.

Et Brev fra Broder Peterson, som jeg modtog for faa Dage siden, siger han, at hans Helbred har været temmelig svag for en Lid. Jeg har i den senere Lid havt det travlt med Høsten og blev netop færdig med den i Lordags. I denne Uge agter jeg at gjøre en Beghyndelse med Opsørelsen af mit Hus. Tommeret ligger rede paa Comten og Arbejdere ere ansatte. Huset vil for det Første kun indeholde to Værelser.

Min Frugthave er ganse ladet med Frugt, og jeg har maattet stive op Grenenene paa mine Eblertræer af Frygt for, at de skulle brækkes. Jeg har aldrig i dette Land set en mere rig Høst af baade Korn og Frugt end i Aar. Vi have havt fem Regnbygger siden jeg kom hjem.

Præsident Young tilligemed nogle af de tolv Apostole afholdt en To-Dages

Vorsamling i Logan for sjorten Dage siden. Den fornemste Læresætning baade privat og offentlig var: Indsørelsen af Enoks Orden. Præsident Snow holdt igaar en Tale, som varede i to Timer, over den samme Øjenstand. Det synes som om Indsørelsen af denne Orden ligger Præsidentstabet overmaade meget paa Sindet. Ifølge Præsident Youngs Ord, maa vi komme til dette Standpunkt, og det ret snart!

Altting aander Liv og Fremgang i Landet. Man kan ikke sige, at ret store Kapitaler ere i Omsætning, men hvad gjer dette til Sagen, naar man har i Overflod af det, man behøver, foruden dem. Jeg har ikke erholdt nogen fast Ansættelse endnu, men har gode Udsigter til en inden længe. Jeg rejser vist til Konference og vil maaesse, naar jeg kommer tilbage have nogle mere interessante Nyheder at fortælle Dem. Haabende, at De er vel og med venlig Hilsen til Deres Medarbejdere og de Hellige i Kjøbenhavn Konference, tegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet

P. F. Madson.

Stokholm, den 19de Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Netop hjemkommen fra en Missions-tur paa Den Gottland, hvor jeg i For-enig med Broder J. Andersen have op-holdt os i omtrent tre Uger, ønsker jeg herved at give Dem en Beretning om vore Søstendes Tilstand hersteds. Jeg havde længst ønsket at kunne afslægge et Besøg blandt de Hellige paa denne Ø, for personlig at undersøge Forholdene blandt dem, hvis Aarsag jeg benyttede Lejligheden, da den tilbød sig. Vi have

holdt mange Vorsamlinger, som alle bare ret godt besøgte, og Tilhørerne have været fredlige og opmærksomme. Flere Oprigtige ere blevne indlemmede i Kirken under vort Ophold derobre.

De fleste Søstende bo paa den syd-lige Halvdel af Øen. Flere af dem have staet trosfaste i mange Aar og i deres fattige Omstændigheder gjort deres Bedste for at op holde Missionen. Deres Fortjeneste er meget knap, saa de kun med den yderste Sparsomhed kunne opnaa at forstasse sig lidt Kartofler, Fisk og surt Brød til deres Livs Ophold. Mange af dem have store Familier, og deres Born ere ude at tjene hos Bonderne for næsten Ingenting. Der ere flere af vore Søstre, som tjene for 15 à 17 Rigsdaler om Aaret, og som udføre en Mands Arbejde baade i Marken og i Laden. Dog dette hindrer dem ikke i at gaa 2 à 3 Mil til Vorsamling og betale deres Tiende, ja, de indsætte endog hvert Kvartal i Emigrationsfondet af denne deres højst ubetydelige Fortjeneste. De vente med Længsel paa Udsrielse.

Her i Stokholm er det noget bedre, saalænge Fortjenesten er god. Dog vi have mange Fattige her, som sidde med store Familier, men som ikke desmindre ere lykkelige i Evangeliet og leve i den Forhaabning snart at komme til Zion. Flere af vore Brodre som hele Ugen gjennem arbejde i det Timelige, gaa om Søndagen 2 à 3 Mil ud paa Landet for at holde Vorsamlinger. Vi have gode Vorsamlinger her i Staden og alene i Stokholms Gren ere 41 Sjæle blevne ved Daab indlemmede i Menigheden siden sidst afholdte Konferencemøde. Der ere gode Udsigter for Evangeliets Fremme i denne Arbejdsmark. Dog de Fleste, som lytte til vore Lærdomme ere, som Kristus figer, af de Fattige og Sagtmødige.

Stadig lyder det Øpråb til os:

„Kjære Brødre, vi have nu været saa mange Aar i Pagten, og vi længes saa meget efter at komme hersra, forend vi blive for gamle og vores Kæster ubtomte.“

Jeg befinder mig vel, mine Medarbejdere ere ivrige og trofaste Mænd i

Evangeliets Tjeneste og Størstепarten af vore Søsende lever efter Herrens Besalinger. Med kjærlig Hilsen til Dem og Brodrene paa Kontoret slutter jeg mit Brev.

Deres Broder i den ny Pagt
Math. Nilson.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“).

(Fortsat).

„Mormonernes“ aandelige Anliggender ere bestyrende ved et Raad af Tolv, bestaaende af følgende Personer: Brigham Young — Herrens Løve, H. C. Kimball — Naadens Herold, Parley P. Pratt — Paradisets Buestytte, Orson Hyde — Israels Oliekvist, Willard Richards — Nullernes Bevarer, John Taylor — Rettens Stridsmand, William Smith — Den patriarkalste Jakobs Stav, Wilford Woodruff — Evangeliets Banner, George A. Smith — Sandhedens Arkitrav, Orson Pratt — Filosofiens Viser, John C. Page — Solstiven, og Lyman Wight — Bjergenes vilde Væder. Deres eneste fælles Ejendom er Templet. „Mormonerne“ ere flittige, gode Landmænd, avle Hvede i Overflod og ere nu ifær med at oprette Fabrikker. Det hele Samsund maa med Hensyn til deres sær-egne og enkelte Troessætninger ansees som et mørkvarigt Folk, og i de kom-mende Tidsaldere vil vi stnok deres Tem-pel, lig Ruinerne af Palenque, slaa Bestueren med Forundering, og Historien vil da ikke være ifstand til at fortælle, hvilket Folkesærd havde deres Gudsdyrkelse dér.“

Præsident Young drømte, at han

saa Broder Josef Smith, som bad ham ikke at hæste — Denne Advarsel blev givne tre Gange.

Den 18de August begyndte man at mure med Mursten paa Grundmuren til Nauvoo Hus, og den 23de var Kuppelen paa Templet færdig.

Præsident Young sammenkalde et Raad af sine Brødre, hvor der blev be-stemt, at tre tusind haardsore Mænd skulle udvælges til i Føraaret med deres Familier at reise til Øvre-Kalifornien.

Tidlig i September begyndte den mindeværdige Mordbrand i Hancock County. Den heldige Fremgang ved Opsorelsen af Templet tilligemed de hurtige Fremstært ved Nauvoo Hus syntes at have opægget de Helliges Nababer. Anti-Mormonerne, komne til Kundstab om, at Josef og Hyrum Smiths Mordere vare frigivne, at Nauvoo Haandsætning var gjenkaldt, og at de Hellige stode ganse udenfor Lovenes Beskyttelse, lode ikke vente paa sig med at udove deres Boldsgjerninger. I Lima og Yelrome satte de Ild paa Huse og Kornstakke, og sjøde paa Broder Clark Hulet og Broder Durfee's Born.

Da disse Tidender naaede det første

Præsidentstab, sendte de Bud til Folket med det Raad, at de skulle forsøge at fåa deres Ejendomme solgte til Pøbelen, sende Kvinderne og Børnene snarest mulig til Nauvoo, medens Mændene blevet tilbage i al Stilhed for at bevogte Pøbelens Foretagender. I et Brev til Forstanderen i Yelrome Gren, ansatte Præsident Young følgende: „Vore Fjenders Hensigter er at opvælle Modstand nok til en almen Forbitrelse mod os, men det er bedst, at vi tage Bare paa vore Familier og vort Korn, og lad dem fåa opbrænde vore Huse.“ Ifølge Præsidentens Raad tilbøde de Hellige i Yelrome Pøbelen alle deres faste Ejendomme tilslag, med Undtagelse af Kornet, som de tiltrængte til Brød, mod at tage som Betaling Kvæg, Vogne og andre Ting, som kunde anvendes til at forsytte deres Familier. Dog alligevel vedblev Forsøgelsen med den mest djævelste Haardnakethed. Der gjordes Opraab til Mændene i Nauvoo om at være medhjælpelige og drage ud med deres Heste og Vogne til at udstri de Hellige, som levede i de længstbortliggende Setlementer, der var mest utsatte for Pøbelens grusomme Fremsærd. Som Svar paa dette Opraab blevet strax 135 Vogne udsendte. Imidlertid var J. B. Backenstos, Fredsdommeren i County'et, som ved mer end én Lejlighed havde vist sig som en Ven af de Hellige og tilhørlig til at bevare Fred, især med at gjøre Alt i hans Magt for at dæmpe Pøbelvoldshederne, der var blevne fåa fremherskende. Og det som mere var, han rejste ned til Warsaw og søgte at oprejse en væbnede Magt til at forhindre Mordbrændingen, men var ikke ifand til at fåa en eneste Mand til at understøtte sig.

Omtrent ved denne Tid blev Bisshop George Miller, anklaget som Oprørssætster, sat i Carthage Fængsel. En Politiofficer kom til Nauvoo med Arrest-

ordre mod Præsident Young og de tolv Aposle. De var anklagede for at have understøttet og ophidset Josef Smith i hans forræderiske Anslag mod Staten, for at have været Ledere for Nauvoo Legionen, for at have opsøgt et Arsenal, for at have været i Besiddelse af Kanoner i Fredstid, for at have afholdt private Raadsforsamlinger i Nauvoo og for at have ført Korrespondance med Indianerne. Dog, uagtet dette, forlod Politimanden Byen uden at arrestere Nogen.

Fredsdommmer Backenstos blev til Præsident Young fra Carthage den 15de og raadebe ham til at organisere en Trop paa to tusind vel armerede Mænd, hvilke skulle være særdejlig for sjællig Tjeneste, naar han forlangte dem. Han tillagde endvidere, at han efter al Sandhynlighed ikke kunde vente nogen Bistand fra de saakaldte „Jack-Mormoner“. Navnet „Jack-Mormon“ var i de Dage tilagt Personer, som stode udenfor Kirken, men som ikke desmindre vare venlig sindede mod de Hellige.

Øjemedet for Præsident Youngs Fremgangsmaade var at dæmpe Opidselsen blandt Folket, paa det at de ikke skulle have nogen gyldig Grund for deres Voldshandlinger, og for at hele Verden kunde se, hvem som vare de virkelige Angribere. For ikke at bevække Usred, og som et Middel til at bevare Sikkerhed og god Orden for den nærværende Tid var det, at han ifølge Pøbelens Ønske gik ind paa at forlade Staten ved Foraarets Begyndelse. Og dog paa samme Tid havde de Hellige iagttaget Lovene, hædret Konstitutionen og gjort mere for at udvile Statens Hjælpeilder end alle dens andre Indvænere til sammen.

Ikke desmindre, uagtet de Helliges farlige Tilstand og den fortsatte Hærjen af deres Fjender i de nærliggende Di-

stricter, vedbleve alligevel Folket i Nau-
vo med at bygge paa Templet, be-
stemte paa at vørne dette under endog
de mest kritiske Omstændigheder. Da
Taarnet og Spiret var fuldendte i Ok-
tober, blevé Forberedelser gjorte for at
afholde Oktober Konferencen i Templet.

Dg i Sandhed, de vare saa øngstelige
for at faa det færdig, at det blev be-
sluttet, at alle Sommermænd, som kunde
opdrives, skulde øjeblikkelig sættes i Ar-
bejde, medens Andre skulde hjælpe til
ved Høstningen og andre Arbejder.

(Forts.)

Konferencemødet i Kristiania, den 4de og 5te Oktober 1873.

Mødet overværedes af Missionspræsi-
dent C. G. Larsen, Konferencepræsident
L. S. Andersen. Omrejsende i Konferen-
cen Eben Torgersen og Eldste H. K.
Olsen fra Kontoret i København. De
Helliges Forsamlingssal var i Anledning
af Højtiden smagfuldt dekoreret med
Blomster og Grønt. Mange Hellige fra
de omliggende Grene vare komne til
Staden for at bivaane Festen. Ikke saa
faa Fremmede vare ogsaa tilstede, og
en stille og fredlig Aaland var den præ-
derende under alle Forsamlingerne.

I folge Forstandernes Vidnesbyrd
fremgik der, at Herrens Værk gaar, om-
end sagte, dog stadig fremad, og flere
Sandhedssogende vare siden sidst afholdte
Konference tillagte Kirken ved Daab.
Brødrene havde ved flere Lejligheder afholdt
Forsamlinger hos Fremmede, og mange
Skrifter vare udbredte blandt Folket,
saaledes var der i Arendals Gren i den
løfte Tid af to Maaneder folgt omtrent
400 Expl. Ingen Forsøgelse, værd
Omtale, var højdelig. Øvrighederne
vare humane, og Udsigterne for Evange-
liets Fremme vare paa mange Steder
ret lovende. Brødrene folte Aalanden af
deres Kalbelse og ønskede at fortælle i

dette ædle Foretagende at udsprede Lys
og Kundstab blandt deres Medmennesker.

Præsident Larsen fremstod og ud-
talte sin Glæde over at have Lejlighed
til at samle^z med de norske Hellige; han
ytrede, at han følte vel i deres Midte,
samt foreholdt dem de mange Belsignelser,
vi som et Folk nod fremfor Verden. Vi
havde Lejlighed til at komme tilsammen
og vise, hvorvidt vi vare enige i at op-
holde Herrens Ejendomme samt hverandre ind-
byrdes; vi vare belsignede med Kundstab
fra det Hoje og vare ved Herrens Naade
komne til Lyset, og vi skulde derfor søge
at efterleve vor Religion og opfylde vores
Pligter. Den store Enhed blandt de
Sidste-Dages Hellige var usædvanlig for
Verden, og Herrens Kraft og Aaland be-
virkede den. Han ansporede dem derpaa
til at leve i Enhed og god Forstaelse
med hverandre og til at dyrke og udvikle
den Aaland, som engang var beseglet ved
Tuldmagt fra det Hoje paa deres Hoveder,
paa det de kunde gaa fremad i det Gode,
have Fred med Gud og berede sig for
en fuld Ophojselse i hans celestiale Rige.
Derpaa hentydede han til Bisdomsbordet
og fremsatte Belsignelserne af at over-
holde det. Herren havde aabenbaret det

i den Hensigt, at det skulle efterleves, og det var dersor de Helliges Pligt at vise Lydighed til hans Billie i dette, saavel som i alle andre Ordinancer og Principer i Evangeliet. Talte om de berusende Drifkes fordærvelige Indflydelse over baade Sjæl og Legeme, og fremsatte den rædsomme Folge af at fremture i denne grove Last. Hentydede til Verdens slette Omtale om os og sagde, at den finder Hejl ved vort Flerkoneri, medens den paa samme Tid opholder og priviligerer i Tusindvis af Skjøger i deres egen Midte. Sagde at Menneskene syævede i Morke og Bildfarelse, og dette var Aarsagen, hvorför de ikke kendte Gud og hans Beje. Han sluttede sine interessante Bemærkninger med at aflagge et kraftigt Bidnesbyrd for de tilstede værende Fremmede, og opmuntrade dem til at undersøge „Mormonismen“ og ikke forkaste den, blot fordi de hørte saamange taabelige Nygter udbredte om dette Folk.

Konferencepræsident Andersen talte om den store og uindstrekede Tilid, Herrens Ejendom. Naar Præsident Young sagde, at dette eller hint skulle gjøres, vare de Hellige strax rede til at sætte det i Udsørelse, og de følte sig meget balsignede ved at lyde ham og havde den Overbevisning, at alle hans Besalinger vare fra Herren og vare til deres evige Wel. Han opmuntrade de Hellige til at holde „Stjernen“ og hellere gaa et Maaltid Mad foruden i de fijorten Dage end at være betagen Lejligheden til at erholde Kundstab og Formaning gjen-nem dens gode og sunde Lærdomme. Formanede dem til at betale deres Tiende og spare til Emigrationen. Han gav de Hellige et godt Bidnesbyrd og onskede, at Herren maatte balsigne dem.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 blev Kirkens Autoriteter baade i Zion og Adspredelsen foreslaaede til Opholdelse, samt at de Hellige skulle opholde hver-andre indbyrdes. Dette Forslag blev enstemmig vedtaget.

Derpaas fremstod Eldste Torgersen og bevidnede sin Glæde ved at være en Medarbejder i en saa ophojet og ædel Sag. Sagde, at han havde rejst flere hundrede Mil i ganske kort Tid og besøgt de Hellige paa de mest assides liggende Steder. Tiderne vare helt forskellige nu til hvad de vare den første Gang, han forkyndte „Mormonismen“ i disse Lande. Dengang var han bleven arresteret flere Gange og maatte, fordi han prædikede Omvendelse til Menneskene, lide Straf paa Vand og Brød ofte i flere Dage, men Herren havde styrket ham, og han var ikke saa snart sat i Frihed, hvorend han paany begyndte sin Omvendelsesprædiken.

Eldste H. K. Olsen udvilledede paa en tydelig og forståelig Maade Begyndelsesløren i Kristo og beviste af Bibelen, at „Mormonismen“ er det selvsamme idag som Kristi Evangelium var i hans Dage. Han sagde, at det var en urimelig Vaastand, at Verdens Bise, om de end besad nok saa meget af den verdslige Klosgt, netop dersor skulle forstaa Bibelen, som var nedstrevet af Mænd dikterede af Herrens Aand.

Efterat alle Konferencens Forhandlinger vare tilendebragte, sluttedes den enstemmig til ubestemt Tid.

Olus S. Andersen,
Skriver.

Herrens Gjerning.

Bions Sol er Folkets Glæde,
 Bions Fremtid Folkets Lyst,
 Dersor frejdig vi betræde
 Trængsels Vej med modigt Bryst.
 Sandhed blev fra Himlen givet,
 Sandhed frem af Jordens kom,
 Kalder Folk til Maadelivet
 For en falden Verdens Dom.
 Josef ved Guds Naade grundede
 Tidens Fyldes store Værk,
 Herrens Born, som trygge blundered,
 Rejste sig i Vælde stærk,
 Rysted af sig Alandens Lænker
 Som og Traditionens Aag,
 Og selvstændig nu de tænker:
 Levner Babels stumle Tog.
 Alt som Værket Kræfter samled,
 Alt som Sandhed fæstet Kød,
 Mørkets Skare harmfuldt samled
 Ester Stotte for sin Fod.
 Alle Stænder, Høje, Lave
 Rusted enig sig til Kamp,
 Tilsvor Josef tildt en Krave,
 Spundet af den bedste Hamp.
 Men de Edleste paa Jordens
 Kjendte Hyrdens sande Røst,
 Og fra Østen, Syden, Norden
 Sled de til fjerne Vest,
 Planted Froet til et Rige,
 Hvor I Ret og Sandhed bor,
 Bygged Templer uden Lige,
 Gavnlig kun for dem, der tror.

Da Guds Rige var grundfæstet,
 Josef Magtens Nøgler gav
 Til de Tolv; nu Intet restede:
 Brigham arved Josefs Stav.
 Hin sin Gjerning maa fuldbyrde,
 Øfre alt sit ødle Blod
 For den Sag, som Verdens Hyrde
 Til vort Gavn ham kalde lod.
 Gjennem Storm og vilde Bolger
 Brigham leded Folket frem,
 Trods Verdens Avind os forfolger,
 Grunded os et varigt Hjem.
 Mellem Rocky Mountains Binder
 Nitet vojer Dag for Dag,
 Fasthed, Kraft det stadig vinder
 Uden Blod og Vaabenbrag.
 Kraften bor i Folkets Indre,
 Er en Gave fra vor Gud,
 Dersor Ingenting kan hindre,
 Zion smykket staar som Brud.
 Gjennem Fordom, Had og Mørke,
 Trænger Lyset mer og mer,
 Paa Klippens Top staar Herrens Kirke,
 Snart Alles Øyne klart den ser.
 Inys kuns, Statsmænd, i Jer Vælde,
 Storm kuns Zion, har I Lyst,
 Herrens Haand vil snart Jer fælde,
 Drage Zion til sit Bryst
 Lær af bitte Fortids Prøver,
 Haard er Sandheds skarpe Braad,
 Alt Jert Opspind brat den kløver
 Og Jer Lod bli'r Sorg og Graad.

Salt Lake City, den 22de August 1873.

Lh.

Notits.

Konferencemødet i København vil tage sin Begyndelse Lørdagen den 15de November Kl. 2 Eftermiddag paa Salen i Frederik den 7des Gade, og vil blive fortsat Søndag den 16de Kl. 10 Fmndg. paa Morstabætheateret i Frederiksbergs Allé.

Blandingar.

Prins Napoleon er i Anledning af det Forsøg, han gjorde paa at samle Bonapartisterne og de Radikale, gjort til Gjenstand for adskillige Bemærkninger og Anekdoter, der vidne om den ringe Agtelse, som denne Person nyder. Da der i sin Tid var Tale om, at han skulle duellere med den orleanistiske Prins, Hertugen af Orléans, sagde Kejseren: „Det har ingen Fare, naar min Fætter faar en Kugle i Livet, maa det være én, som han selv har slugt“. Under et Besøg paa Fabriken i Sèvres betragtede Prinsen to Tallerkener; den ene, med den første Kejzers Billede, kostede 40 Franks, den anden, med Prinsens eget, kun 20; han spurgte nu om Grunden til Forskjellen i Prisen og fik det pikante Svar: „Det kommer af, at Kejseren har været i Ilden“. Da han engang spurgte en af sine politiske „Venner“, hvad denne vilde begjære, om han (Prinsen) blev Kejser, fik han det Svar: „Et Pas til Ulandet“.

En engelsk Præst, der havde været meget syg, blev efter at være kommen til Krønke, ligefrem stormet af Maboer og Gjenboer, der gjorde venlige Fore-spørgsler med Hensyn til hans Helbred. Den franske Legationssekretær udmærlede sig i Sørdeleshed ved sin Ærvighed, men det træf stædig saa uheldig, at hans Ejener kom i det Øjeblik, da Pastoren sad ved Frokostbordet. Den gode Præst spekulerede længe paa, hvorledes han skulle blive disse Besøg kvit, og fandt til sidst paa gode Maad. En Formiddag, da Ejeneren som sædvanlig indsandt sig, gik han selv hen til ham og sagde: „Hils Deres Herre og sig, at jeg har det godt, og at jeg vil have det godt i de første tre Uger.“

En amerikanst Redaktør forsikrer sine Læsere, at den eneste Grund til, at hans Hus ikke blæste om i den sidste vestlige Storm, var, at man havde en stor Pante-obligation paa det.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle konelige Postkontorer.

J n d h o l d .

	Side.	Side.	
Tale af Eldste Orson Pratt	33.	Lidt af vor Kirkes Historie	43.
Nedaktionens Bemærkninger	38.	Herrens Gjerning	47.
Korrespondance	41.	Blandingar	48.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. G. Bording.